

Sygn. akt: VII C 899/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy w L. VII Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Aneta Murawska
Protokolant:	sekr. sądowy Mariola Artymowicz

po rozpoznaniu w dniu 18 marca 2014 r.

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. W.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Spółki Akcyjnej z (...) w W. na rzecz powoda Ł. W. kwotę **1.500 złotych** (słownie: tysiąc pięćset złotych) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 26 kwietnia 2013 roku do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 34,87 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania,

IV. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa- Kasy Sądu Rejonowego w L. kwotę 320,90 złotych tytułem kosztów sądowych uiszczonych tymczasowo ze środków budżetowych tutejszego Sądu.

Sygn. akt VII C 899/13

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 26 kwietnia 2013 roku a skierowanym przeciwko stronie pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. powód Ł. W. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej kwoty 5,300 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 26 kwietnia 2012 roku do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanego poniesionymi przez niego kosztami procesu. W uzasadnieniu żądania pozwu, powód wskazał, że w dniu 29 sierpnia 2012 roku w L. na ulicy (...) doszło do zdarzenia drogowego. Sprawca szkody, kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu i uderzył w pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), pasażerem którego był poszkodowany. W wyniku zdarzenia Ł. W. doznał obrażeń ciała. W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana decyzją z dnia 02 stycznia 2013 roku wypłaciła powodowi kwotę 1.500 złotych. W ocenie powoda Ł. W. przyznane mu świadczenie jest niewystarczające i nieadekwatne do wysokości krzywdy będącej następstwem zdarzenia szkodowego.

W odpowiedzi na pozew, strona pozwana- (...) S.A. z siedzibą w W., wniosła o oddalenie powództwa oraz obciążenie powoda poniesionymi przez stronę pozwaną kosztami postępowania w sprawie.

W uzasadnieniu przyjętego stanowiska strona pozwana wskazała m.in. że żądanie zapłaty tytułem zadośćuczynienia uzupełniającego kwoty 5.300 złotych nie znajduje oparcia w ustalonym stanie faktycznym i prawnym, zaś kwotę wypłaconą przez stronę pozwaną w toku postępowania likwidacyjnego w wysokości 1.500 złotych traktować należy jako sumę odpowiednią w myśl art. 445§1 k.c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 29 sierpnia 2012 roku w L. na ulicy (...) doszło do zdarzenia drogowego. Sprawca szkody, kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu i uderzył w pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), pasażerem którego był poszkodowany.

Sprawca zdarzenia A. L. posiadał u pozwanego ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych aktualne na dzień zdarzenia.

W wyniku zdarzenia Ł. W. doznał obrażeń ciała.

Bezsporne

W następstwie wypadku powód znajdował się w stanie po urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego bez zaburzeń funkcji oraz w stanie po urazie głowy bez następstw.

Powód w następstwie zdarzenia przyjęty był na Szpitalny Oddział Ratunkowy Wojewódzkiego Szpitala (...) w L.. Po badaniu stwierdzono uraz głowy i wykręcenie kręgosłupa szyjnego. W wykonywanych badaniach obrazowych nie stwierdzono zmian urazowych. W leczeniu zalecono stosowanie kołnierza ortopedycznego, który to powód nosił przez okres około 3 tygodni oraz zalecono dalsze leczenie w Poradni Chirurgicznej. W dniu 11 października 2012 roku powód był konsultowany w Poradni Ortopedycznej, gdzie stwierdzono ograniczenie ruchomości w odcinku szyjnym kręgosłupa, nie stwierdzono objawów zespołu korzeniowego lub zespołu bólowego. W dniu 11 marca 2012 roku powód był konsultowany przez neurologa, podczas tego badania nie odnotowano objawów korzeniowych. Stwierdzono tylko, że powód odczuwa bóle kręgosłupa szyjnego. Obecnie w badaniu nie stwierdza się żadnych ograniczeń ruchomości kręgosłupa i objawów korzeniowych. W wyniku urazu doszło do naciągnięcia mięśni i więzadeł przykręgosłupowych. Po zastosowanym leczeniu przywrócono prawidłową funkcję tkanek około - kręgosłupowych. Po przebytych urazach obecnie nie stwierdza się żadnych zmian pourazowych. W przyszłości z powodu przebytego urazu nie dojdzie do powstania nowych zmian, schorzeń.

Powód po wypadku przez okres około 2/3 tygodni korzystał ze zwolnienia lekarskiego. Przez okres około 2/3 miesięcy po wypadku powód zażywał leki uśmierzające ból.

Powód po wypadku nie korzystał z zabiegów rehabilitacyjnych. Nie był leczony psychiatrycznie, nie korzystał z psychoterapii. Psychicznie po wypadku powód czuł się dobrze, nie unikał jazdy samochodem. Przez kilka miesięcy po wypadku jadąc samochodem powód odczuwał niepokój, był czujny, ale później objawy te ustąpiły. Obecnie powód czuje się dobrze, pracuje zawodowo, poza lękiem związanym z kierowaniem samochodem nie wystąpiły inne psychiczne skutki wypadku.

Bezpośrednio po wypadku w związku z utrzymującym się bólem kręgosłupa powód nie mógł dźwigać, nie bawił się także z dziećmi, o ile zabawy te wymagały aktywności fizycznej

Dowód:

- akta szkody,

- oświadczenia- k. 11-12
- dokumentacja medyczna dotycząca powoda- k. 13- 17
- opinia biegłych sądowych z zakresu psychologii K. B. oraz z zakresu psychiatrii B. K.-k. 60-62
- opinia biegłego sądowego z zakresu (...) -k. 77-79,
- zeznania świadka J. W.- k. 91
- przesłuchanie powoda Ł. W.- k. 105-106

Powód pismem z dnia 03 grudnia 2012 roku zgłosił pozwanemu szkodę oraz roszczenie o zapłatę kwoty 15.000 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Decyzją z dnia 02 stycznia 2013 roku pozwany wypłacił powodowi kwotę 1.500 złotych tytułem zadośćuczynienia.

Dowód:

- akta szkody

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W sprawie pozostawało bezspornym, że sprawca zdarzenia, któremu powód uległ w dniu 29 sierpnia 2012 roku był ubezpieczony z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej. Strona pozwana nie kwestionowała podstawy swojej odpowiedzialności. Istota przedmiotowego sporu sprowadzała się natomiast do ustalenia rozmiaru krzywdy doznanej przez powoda w następstwie wypadku, wysokości doznanego przez niego uszczerbku na zdrowiu.

Zgodnie z treścią art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę pieniężną tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę pojmowaną jako cierpienie fizyczne (ból i inne dolegliwości), cierpienia psychiczne, ujemne uczucia przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci np. zeszpecenia, niemożności uprawiania sportów, działalności naukowej, wyłączenia z normalnego życia itp. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę” przyznawaną jednorazowo. Przepis ten nie reguluje natomiast pojęcia „odpowiedniej” sumy zadośćuczynienia i pozostawia ją uznaniu Sądu.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy, wskazać należy, że Sąd za punkt wyjścia uznał przede wszystkim ustalenie rzeczywistych następstw zdarzenia, jakiemu uległ powód. Od ich skali zależy bowiem wysokość należnego zadośćuczynienia. W ocenie Sądu, przyznane dotąd powodowi zadośćuczynienie w kwocie 1.500 złotych nie rekompensuje w pełni doznanej krzywdy. Zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim skompensować niewymierną z natury rzeczy szkodę niemajątkową. Ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia, Sąd brał pod uwagę szereg okoliczności związanych z następstwami uszkodzenia ciała, jakiego doznał na skutek wypadku. Już sam rodzaj obrażeń, jakich doznał powód w wypadku, tj. stan po urazie skrętnym kręgosłupa szyjnego bez zaburzeń funkcji oraz stan po urazie głowy bez następstw, związany jest z licznymi dolegliwościami bólowymi. Dolegliwości te powód intensywniej odczuwał bezpośrednio po zdarzeniu wypadkowym, obecnie odczuwa je już rzadziej.

Uszczerbek na zdrowiu powoda związany z urazami odniesionymi w wypadku ustalili opiniujący w sprawie biegli sądowi z zakresu ortopedii oraz psychiatrii i psychologii obecnie w wysokości na poziomie 0%. W ocenie biegłych nie stwierdzono aktualnie trwałego bądź długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powoda po zakończeniu leczenia. Opinie powyższe stanowiły dla Sądu podstawę w zakresie ustalenia uszczerbku na zdrowiu poszkodowanego. Sporządzone zostały przez osoby posiadającą specjalistyczną wiedzę medyczną, zgodnie z zakresem zlecenia Sądu, w oparciu o badanie przedmiotowe powoda oraz zgromadzoną w sprawie dokumentację medyczną. Są jasne, czytelne i należyście uzasadnione. Z powyższych względów Sąd uznał te dokumenty za wiarygodne źródło dowodowe.

W wyniku wypadku powód doznał urazu kręgosłupa szyjnego oraz urazu głowy. W/w obrażenia nie spowodowały wystąpienia u powoda trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu. Obecnie w badaniu nie stwierdza się żadnych ograniczeń ruchomości, nie stwierdza się ograniczeń ruchomości kręgosłupa i objawów korzeniowych. W wyniku urazu doszło do naciągnięcia mięśni i więzadeł przykręgosłupowych. Po zastosowanym leczeniu przywrócono prawidłową funkcję tkanek około - kręgosłupowych. Po przebyтым urazie obecnie nie stwierdza się żadnych zmian pourazowych. W przyszłości z powodu przebytego urazu nie dojdzie do powstania nowych zmian, schorzeń. U powoda rozpoznano również niewielkiego stopnia zaburzenia stresowe, pourazowe nie skutkujące trwałym uszczerbkiem na zdrowiu.

Ustalając wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę nie tylko wysokość uszczerbku na zdrowiu powoda, ale także rozmiar doznanych przez niego cierpień. W okresie bezpośrednio po wypadku powód zmuszony był zażywać leki przeciwbólowe, odczuwał lęk przed jazdą samochodem. Dyskomfort fizyczny i psychiczny powód odczuwał także z powodu długotrwałej konieczności noszenia kołnierza ortopedycznego przez okres około 2 miesięcy. W ocenie Sądu, mimo że biegli nie ustalili procentowego uszczerbku na zdrowiu, dolegliwości jakich powód doznał znacząco wpłynęły na jego aktywność życiową. Powód przebywał około 3 tygodni na zwolnieniu lekarskim, ok. 2 miesiące nosił kołnierz ortopedyczny. Doznane urazy znacząco ograniczały powoda przy codziennych sprawach życiowych, wykonywaniu codziennych obowiązków. U powoda rozpoznano niewielkiego stopnia zaburzenia stresowe, pourazowe nie skutkujące trwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Podkreślić należy, że wysokość uszczerbku na zdrowiu stanowi jedynie kryterium pomocnicze przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia.

Przedstawione okoliczności, zdaniem Sądu, wpływają na wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia, które – w ocenie Sądu – winno kształtować się na poziomie 3.000 zł.

Jako, że powód otrzymał już od strony pozwanej kwotę 1.500 zł tytułem zadośćuczynienia, Sąd zasądził na jego rzecz dodatkowo kwotę 1.500 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia, o czym orzekł w pkt I sentencji wyroku. Konsekwencją powyższego, było oddalenie dalej idącego powództwa jako niezasadnego, co znalazło swój wyraz w pkt II sentencji wyroku. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał, zdaniem Sądu, na uwzględnienie żądania w większym zakresie.

Od zasądzzonego świadczenia powodowi należą się również odsetki ustawowe. Zgodnie z art. 817 § 1 k.c., ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Powyższa regulacja winna być rozpatrywana z treścią art. 455 k.c. oraz w poglądem judykatury, a dalej z poglądem przedstawicieli piśmiennictwa w tym zakresie. Wskazuje się, że skoro świadczenie z czynów niedozwolonych, jest świadczeniem bezterminowym, zobowiązany do jego spełnienia, w tym także ubezpieczyciel, winien spełnić świadczenie niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. W realiach przedmiotowej sprawy na niezwłoczność należy patrzeć przez pryzmat art. 817 § 1 k.c. Z chwilą wezwania do zapłaty (co powoduje przekształcenie zobowiązania bezterminowego w terminowe) oraz z upływem terminu do spełnienia świadczenia, w tej sprawie z upływem 30 dni od daty wezwania, dłużnik – tu strona pozwana pozostaje w opóźnieniu ze spełnieniem danego świadczenia. A zatem skoro powód wezwał stronę pozwaną do zapłaty w dniu 03 grudnia 2012 roku, a strona pozwana tylko częściowo spełniła świadczenie – w ocenie Sądu – żądanie odsetek ustawowych od dnia wniesienia powództwa, tj. od 26 kwietnia 2013 r. jest w pełni uzasadnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Przepis powyższy przewiduje możliwość stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań. W przedmiotowej sprawie powód wygrał po zaokrągleniu w 30%. Poniósł koszty łącznie 2.082 z tytułu: opłaty sądowej za wniesienie pozwu- 265 złotych, zaliczek na wynagrodzenie biegłych- 600 złotych, tytułem kosztów zastępstwa procesowego- 1.200 złotych, z tytułu opłaty skarbowej za udzielone pełnomocnictwo- 17 złotych. Przysługuje mu zatem zwrot od strony pozwanej kwoty 624,60 złotych.

Strona pozwana poniosła koszty zastępstwa procesowego 1217 złotych i wygrała proces w 70%. W wyniku wzajemnej kompensaty tych kosztów strona pozwana winna zwrócić powodowi kwotę 259,50 złotych. Kwota ta została zmniejszona o koszty sądowe należne od powoda na rzecz Skarbu Państwa. Koszty te to kwota 224,63 złotych jako, że łączna kwota kosztów sądowych poniesionych tymczasowo ze środków budżetowych tutejszego Sądu to kwota 320,90 złotych.

O kosztach sądowych z pkt IV orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 100 k.p.c. Poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa koszty sądowe to kwota 320,90 złotych. Kwota ta to suma kosztów sądowych tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa w związku z przyznanym wynagrodzeniem opiniującym w sprawie biegłym ponad kwotę zaliczki uiszczonej przez powoda- t.j. ponad kwotę 600 złotych. Z uwagi na to każda ze strona winna ją zwrócić stosownie do stopnia przegrania w sprawie. W przypadku powoda winna to być kwota 224,63 złotych, zaś w przypadku pozwanego kwota 96,27 złotych. Z uwagi jednak na to, że koszty procesu należne powodowi od strony pozwanej zostały zmniejszone o koszty sądowe należne od powoda na rzecz Skarbu Państwa pozwany winien te koszty(koszty sądowe tymczasowo poniesione ze środków budżetowych Sądu) ponieść w całości, t.j. w wysokości 320,90 złotych.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.